

ALCATRAZ
• VERZUS •

DIABOLSKÍ KNIHOVNÍCI

DRUHÝ DIEĽ

RÁD PISÁROVÝCH KOSTÍ

**BRANDON
SANDERSON**

ILUSTROVALA HAYLEY LAZO

ALCATRAZ
DRUHÝ DIEL
RÁD PISÁROVÝCH KOSTÍ

BRANDON SANDERSON

je autorom týchto kníh:

séria *Ritmatik*

RITMATIK

séria *Pomstítelia*

METALURG

PYRO

KATASTROFA

séria *Medzi hviezdami*

KADETI

PILOTI

séria *Alcatraz*

ALCATRAZ VERZUS DIABOLSKÍ KNIHOVNÍCI

RÁD PISÁROVÝCH KOSTÍ

ALCATRAZ
DRUHÝ DIEL
RÁD PISÁROVÝCH KOSTÍ

**BRANDON
SANDERSON**
ILUSTROVALA HAYLEY LAZO

slovar

Copyright © 2008 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Illustrations copyright © 2016 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Cover illustration by Scott Brundage, 2014
Illustrations by Hayley Lazo
Translation © Milica Nováková 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023
ISBN 978-80-566-6155-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Brandon Sanderson: Alcatraz vs. The Evil Librarians,
Book 2: The Scrivener's Bones, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
Tom Doherty Associates, LLC, New York 2016,
preložila Milica Nováková.
Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Editorka Dana Brežňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2023.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk

*Pre Lauren, ktorej sa akosi darí byť maznáčikom rodiny
a súčasne tou najzodpovednejšou z nás všetkých*

Predslov autora

Som klamár.

Je mi jasné, že tomu neuveríte. Vlastne dúfam, že tomu neuveríte. Nielenže to predchádzajúcemu vyhláseniu dodá extra dávku irónie, ale navyše to znamená, že narazíte ešte tvrdšie.

Pozrite, viem, že vy v Slobodných kráľovstvách ste o mne veľa počuli. Pravdepodobne ste už aj na kremimatickej obrazovke videli jeden či dva dokumentárne filmy o mojom živote. Preto pochopím, ak mi neuveríte, že som klamár, a povieť si, že som len skromný.

Myslíte si, že ma poznáte. Načúvali ste rozprávačom. Hovorili ste o mojich činoch s priateľmi. Čítali ste historické knihy a počúvali hlásnikov na námestiach vykrikujúcich o mojich hrdinských činoch. Háčik je v tom, že tí, čo o mne radi rozprávajú, sú ešte väčší klamári ako ja.

Nepoznáte ma. Nerozumiete mi. A určite by ste nemali veriť všetkému, čo o mne čítate. S výnimkou – samozrejme – toho, o čom sa dočítate v tejto knihe, pretože tu bude čistá pravda.

Teraz pár slov vám, Tíšinčania. To znamená vám, čo bývate napríklad v Kanade, Európe alebo v jednej, či druhej Amerike. Nenechajte sa oblafnúť tým, že táto kniha vyzerá ako fantasy literatúra! Tak ako predchádzajúci diel, aj tento vydávame v Tíšine ako beletriu, aby sme u knihovníkov nevzbudili podozrenie.

Toto však nie je vymyslený príbeh. V Slobodných kráľovstvách – v krajinách ako Mokia alebo Nalhalla – vyjde ako autobiografia. Pretože ňou aj je. Môj vlastný príbeh, rozpovedaný – po prvý raz – tak, aby sa všetci dozvedeli, ako to bolo naozaj.

• **Predslov autora** •

Aspoň raz chcem poprieť všetky klamstvá. Aspoň raz chcem vidieť pravdu vytlačenú na papieri. Volám sa Alcatraz Smedry a vítam vás v druhom diele môjho životného príbehu.

Dúfam, že vás osvieti.

Kapitola

1

A tak som tam sedel, rozvalený na sedadle v neútulnej letiskovej hale, a bezmyšlienkovito vyjedal staré zvlhnuté čipsy.

Nečakali ste takýto úvod, však? Mysleli ste si, že túto knihu začnem niečím vzrušujúcim. Scénou, v ktorej budú diabolskí knihovníci – a možno aj oltáre, oživenčatá alebo aspoň niekoľko samopalov.

Mrzí ma, že som vás sklamal. A nebude to naposledy. Je to však pre vaše dobro. Viete, rozhodol som sa, že sa zmením. V poslednej knihe som bol hrozne krutý – začal som ju napínavou akčnou scénou ako z hororu, navyše som ju ani nedokončil a nechal som vás tápať v neistote a rozmýšľať, ako sa to asi skončilo.

Sľubujem, že to už viac neurobím. Neukončím kapitoly uprostred napínavej scény ani nebudem používať triky, aby som vás donútil čítať ďalej. Budem pokojný, zdvorilý a absolútne predvídateľný.

Och, skoro som zabudol. Už som vám povedal, že ešte nikdy v živote mi nehrozilo také nebezpečenstvo, ako keď som čakal na tom letisku?

Dal som si ďalší zvlhnutý čips.

Ak by ste okolo mňa prešli, asi by ste si pomysleli, že vyzerám ako tuctový americký chlapec. Mal som trinásť rokov a tmavohnedé vlasy. Na sebe som mal široké rifle, zelenú bundu a biele tenisky. Za posledné mesiace som trochu vyrástol, ale stále som bol na svoj vek krpatý.

Vlastne, jediná abnormálna vec boli modré okuliare, čo som mal nasadené. Neboli to slnečné okuliare, vyzerali skôr ako okuliare na čítanie, čo nosia starí ľudia, až na to, že sklá boli modré, presne tej farby ako deky pre bábätká chlapcov. (Stále tvrdím, že tento aspekt môjho života je príšerne nespravodlivý. Čím sú okulátorské okuliare mocnejšie, tým horšie vyzerajú. Nechápem, prečo to tak je. Raz o tom napíšem štúdiu – Zákon nepriamo úmernej trápnosti.)

Požul som ďalší čips. *No tak...* myslel som si. *Kde si?*

Starý otec, ako obvykle, meškal. Jasné, nebola to *úplne* jeho chyba. Koniec koncov, Leavenworth Smedry patrí k Smedryovcom. (Podľa toho priezviska vám to malo dôjsť aj samým.) Ako všetci Smedryovci, aj on mal magické nadanie a to jeho bolo chodiť všade neskoro.

Pre väčšinu ľudí by to bola veľká nevýhoda, ale my Smedryovci využívame nadanie vo svoj prospech. Napríklad, dedo Smedry chodí neskoro aj na také udalosti

ako zásahy nábojmi a katastrofy. Jeho nadanie mu už mnohokrát zachránilo život.

Nanešťastie mešká aj na všetko ostatné. Vyhovára sa na svoje nadanie aj v situáciách, keď to nie je jeho vina; už niekoľkokrát som sa mu to snažil dokázať, ale nepochodil som. Proste meškal na moje vynadanie, takže zvuk k nemu nikdy nedorazil. (Áno, v ponímaní deda Smedryho je vynadanie katastrofa.)

Schúľil som sa na sedadle a snažil sa tváriť nenápadne. Problém bol, že každý, kto by vedel, čo hľadať, by odhalil, že mám okulátorské okuliare. V tej chvíli som mal svetlomodré dorozumievacie, bežný typ, vďaka ktorému mohli dvaja okulátori komunikovať na krátku vzdialenosť. S dedom sme ich počas posledných mesiacov využívali dosť často, keď sme sa skrývali a utekali pred agentmi knihovníkov.

Len málokto v Tíšine chápe moc okulátorských šošoviek. Väčšina ľudí na letisku ani netušila, že existuje niečo ako okulátori, kremimatické technológie či sekta diabolských knihovníkov, ktorí potajomky ovládajú svet.

Áno. Čítate dobre. Diabolskí knihovníci ovládajú svet. Všetkých držia v nevedomosti a krmia ich báchorkami, vymysleli si vlastnú históriu, geografiu a politiku. Robia si z toho žarty. Čo myslíte, prečo inak by sa tak nazývali?

Knihovníci. Knihovníci.

A v knihách, ako všetci vieme, sú samé výmysly. Samozrejme, okrem tejto, táto je úplne pravdivá.

Ak teraz máte chuť hlasno zanádať a plesnúť sa po čele, môžete. Ja počkám.

Dal som si ďalší čips. Dedo Smedry sa mi mal ozvať cez dorozumievacie okuliare pred vyše dvomi hodinami. Obzeral som sa a hľadal v dave ľudí prípadných knihovníckych agentov.

Žiadnych som nevidel, ale to ešte nič neznamenal. Už som vedel dosť na to, aby mi bolo jasné, že knihovníka nespoznáte vždy na prvý pohľad. Niektorí sa obliekali primerane svojej práci – ženy okuliare s hrubými kostenými rámami, muži motýliky a vesty –, ale iní vyzerali úplne normálne a dokonale zapadali medzi bežných Tíšičanov. Boli nenápadní, no nebezpeční. (Trochu ako tie problémové typy, čo čítajú fantasy.)

Musel som sa rozhodnúť, či si nechám dorozumievacie okuliare, podľa ktorých by ma však knihovnícki agenti okamžite identifikovali ako okulátora, alebo ich odložím, čím by som riskoval, že by som zmeškal správu od deda Smedryho, keď by sa ku mne dostal dostatočne blízko, aby sa so mnou spojil.

Ak by sa ku mne dostal dostatočne blízko.

Kúsok odo mňa si porozkladala batožinu skupina ľudí, zabrali niekoľko radov sedadiel. Rozprávali sa o letoch odložených pre hmlu. Znervóznel som, premýšľajúc, či to nie sú agenti. Už sa na mne podpísali tie tri mesiace na úteku.

Ale s útekmi mal byť koniec. Čoskoro som mal opustiť Tíšinu a navštíviť svoju domovinu. Nalhalla, jedno zo

Slobodných kráľovstiev. Miesto, o ktorom Tíšinčania ani nevedeli, že existuje, hoci to bol rozľahlý kontinent v Tichom oceáne medzi Severnou Amerikou a Áziou.

Ešte som tam nikdy nebol, ale rozprávali mi o ňom a videl som niečo z technológií Slobodných kráľovstiev. Autá, ktoré sa šoférovali samy, presýpacie hodiny, čo merali čas, nech som ich akokoľvek otáčal. Túžil som ísť do Nalhally, no ešte viac som sa túžil dostať z územia ovládaného knihovníkmi.

Dedo Smedry mi nevysvetlil, ako *presne* ma mal v pláne odtiaľ dostať ani prečo sme sa mali stretnúť na letisku. Nepredpokladal som, že by odtiaľto letelo niečo do Slobodných kráľovstiev. No bolo mi jasné, že náš útek nebude malina.

Našťastie, pár vecí hralo v môj prospech. Po prvé, bol som okulátor a mal som prístup k niekoľkým celkom účinným okuliárom. Po druhé, mal som starého otca, ktorý bol odborník na vyhýbanie sa agentom knihovníkov. Po tretie, vedel som, že knihovníci sa radi tvária nenápadne, hoci tajne ovládajú väčšinu sveta. Pravdepodobne som sa nemusel obávať policajtov ani letiskovej ochranky – knihovníci by ich do toho nezatiahli, aby sa o ich tajomstve nedozvedeli nízko postavení ľudia.

A mal som nadanie. Ale... no, nebol som si celkom istý, či to je výhoda alebo nie. Totiž...

Stuhol som. Kúsok odo mňa stál muž v obleku so slnečnými okuliarmi. A hľadel na mňa. Keď som si ho všimol, otočil sa a tváril sa až príliš nenápadne.

Tie okuliare boli pravdepodobne bojovnícke – jedny z niekoľkých druhov, ktoré mohol používať aj neokulátor. Zmeravel som – vyzeralo to, že ten chlap si niečo mrmle.

Alebo hovorí do vysielacky.

Roztrieštené sklo! pomyslel som si, postavil sa a zhrabol batoh. Pretláčal som sa davom a zdvihol som ruku, že si zložím okuliare.

Lenže... čo ak sa dedo Smedry bude chcieť so mnou spojiť? Neexistovala šanca, že by ma na tom preplnenom letisku našiel. Musel som si tie okuliare nechať.

Tu sa na chvíľu zastavím, musím vás varovať, že často prerušujem rozprávanie, aby som spomenul nejaké triviálne nepodstatnosti – jeden z mojich zlovykov, ktorý spolu so zlovykom nosiť rôzne ponožky ľudí dosť popudzujú. Viním z toho spoločnosť. (Z tých ponožiek, samozrejme. Tá vec s prerušovaním rozprávania je *výlučne* moja chyba.)

Pridal som do kroku, s hlavou sklonenou a okuliarmi nasadenými. Nezašiel som ďaleko, keď som si na pohyblivom páse kúsok pred sebou všimol skupinu mužov v čiernych oblekoch s ružovými motýlikmi. Bolo s nimi niekoľko strážcov v uniformách.

Zasa som zmeravel. *Takže asi tolko k tomu, že sa nemusím obávať polície...*

Snažil som sa nepanikáriť, zabočil som za roh – tak ne nápadne ako som vedel – a ponáhlal som sa iným smerom.

Mal som si uvedomiť, že sa začnú meniť pravidlá hry. Knihovníci nás naháňali už tri mesiace. Možno sa im nepá-

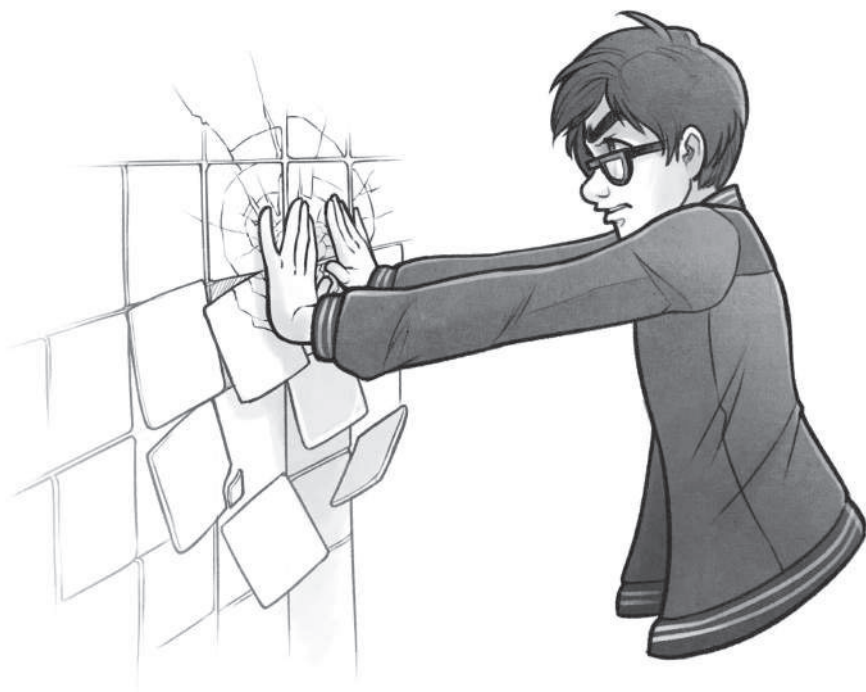
• Rád Pisárových kostí •

čila predstava, že by mali poprosiť o pomoc miestne zložky, ale predstava, že nás nedolapia, pre nich bola asi ešte horšia.

Ďalšia skupina knihovníckych agentov sa blížila z opačnej strany. Tucet bojovníkov so slnečnými okuliarmi, pravdepodobne ozbrojených sklenými mečmi a ďalšími pokročilými zbraňami. Mohol som urobiť len jediné.

Vošiel som na toalety.

Bolo tam veľa ľudí vykonávajúcich očakávané činnosti. Hodil som batoh na zem a položil obe ruky na kachličky na stene.

Pár mužov sa na mňa zvláštne pozrelo, ale na to som bol zvyknutý. Ľudia sa na mňa čudne pozerali celý život – veď ako inak by ste sa pozerali na dieťa, čo bežne kazí veci, ktoré vyzerajú byť v podstate nepokazitelné? (Keď som mal sedem rokov, moje nadanie sa rozhodlo pokaziť betón, po ktorom som kráčal. Nechal som za sebou rozbitý chodník, akoby tadiaľ prešiel nejaký obrovský zabijacký robot – v detských teniskách.)

Zavrel som oči a sústredil sa. Predtým som nadaniu dovolil, aby mi ovládalo život. Nevedel som, že ho môžem dostať pod kontrolu – ani som si nebol celkom istý, že je skutočné.

Všetko zmenil príchod deda Smedryho pred tromi mesiacmi. Odtiahol ma z domu a donútil preniknúť do knižnice, kde sme získali späť piesok z Rašidu, a naučil ma, že mám svoje nadanie *používať*, a nie sa ním nechať ovládať.

Sústredil som sa a z hrude mi do rúk vyrazili prúdy energie. Kachličky odpadli a rozbili sa, zacinkali, akoby na dlážku dopadli cencúle. Ľudia sa rozkričali. Knihovníci dorazia každú chvíľu.

Celá stena sa zosypala. Zo zničeného potrubia striekala voda. Nezdržiaval som sa obzeraním, len som rýchlo schmatol batoh.

Popruh sa roztrhol. Ticho som zakľal a chytil druhý. Aj ten sa roztrhol.

Nadanie. Požehnanie aj prekliatie. Už som mu nedovoľoval, aby ma ovládalo, ale ani som ho nemal úplne pod

kontrolou. Bolo to, akoby som mal svoj život v striedavej starostlivosti s mojím nadaním; ja som ho mal každý druhý víkend a niektoré sviatky.

Nechal som batoh tam. Okuliare som mal vo vreckách bundy, inak som nič hodnotné nevlastnil. Preskočil som cez ruiny a predral sa dierou do útrob letiska. (Hm, z toalety do útrob – trochu opačne ako obvykle.)

Ocitol som sa v služobnej chodbe, zle osvetlenej a ešte horšie upratovanej. Utekal som po nej niekoľko minút. Asi som odišiel z budovy a cez nejaký prechod sa dostal do inej.

Na konci chodby bolo niekoľko schodov vedúcich k veľkým dverám. Za sebou som počul krik, riskol som pohľad za chrbát. Rútila sa ku mne skupina mužov.

Zvrtol som sa a stlačil kľučku. Dvere boli zamknuté, ale zámky boli mojou špecialitou. Kľučka odpadla, bez váhania som ju hodil za seba. Rozkopol som dvere a vbehol do obrovského hangára.

Všade sa týčili mohutné lietadlá s tmavými čelnými sklami. Zastal som. Cítil som sa ako trpaslík pred neskuťočne veľkými zvermi.

Spamätal som sa. Stále ma naháňali knihovníci. Zdalo sa, že v hangári okrem mňa nikto nie je. Zabuchol som dvere, potom položil ruku na zámok a pomocou nadania ho pokazil tak, aby jazýček zapadol na svoje miesto. Preskočil som cez zábradlie a dopadol na schodisko vedúce na plochu, kde parkovali lietadlá.

Keď som bežal po schodoch, v prachu na zemi som zanechával stopy. Utekať cez pristávaciu dráhu by bol spôsob, ako sa dať zatknúť, skrývať sa však zdalo rovnako riskantné vzhľadom na súčasný stav letiskových bezpečnostných zložiek.

Vlastne to bola výstižná metafora môjho života. Nech som robil čokoľvek, vždy som skončil v ešte väčšom nebezpečenstve. Dalo by sa povedať, že som sa pravidelne dostával „z dažďa pod odkvap“, ako hovorí bežné tíšinské porekadlo.

(Tu by som rád poznamenal, že pokiaľ ide o idiómy, obyvatelia Tíšiny neoplývajú predstavivosťou. Napríklad ja v takýchto situáciách používam porekadlo „dostať sa z dažďa do hrozivej jamy plnej žralokov vyzbrojených motorovými pílamami, na ktorých sedia zabijacké mačiatka“. Ale akosi sa neuchytilo.)

Na dvere už dopadali päste. Pozrel som sa na ne a rozhodol sa. Skryjem sa.

Rozbehol som sa k dverám, spod ktorých presvitало svetlo, takže mi došlo, že vedú na pristávaciu dráhu. Dal som si záležať, aby som za sebou zanechal výrazné stopy. Keď som dokončil falošné odtlačky, vyskočil som na škattule, prebehol po nich a zoskočil späť na zem.

Dvere sa otriasali pod náporom mužov. Už dlho nevydržia. Vrhol som sa ku kolesu Boeingu 747 a strhol si do rozumievacie okuliare. Siahol som do vnútorného vrečka bundy. Na podšívku som si ich našil niekoľko, všetky vy-

stlané špeciálnou tkaninou zo Slobodných kráľovstiev, aby sa okuliárom nič nestalo.

Vytiahol som zelené a nasadil si ich.

Dvere sa rozleteli.

Nevšímal som si to, radšej som sa sústredil na dlážku hangáru. Aktivoval som okuliare. Okamžite sa zdvihol závan vetra a vinul sa do priestoru. Vymazal niektoré moje stopy. Veterné okuliare, darček od deda Smedryho, ktoré som dostal týždeň po našom úspešnom preniknutí do knižnice.

Keď knihovníci vtrhli dnu, na zemi boli len stopy, ktoré som *chcel*, aby videli. Skrčil som sa pri kolese lietadla a so zadržaným dychom som sa snažil upokojiť si divobijúce srdce. Po schodoch sa už rútili vojaci aj policajti.

Vtedy som si spomenul na sklíčko z plamenných okuliarov.

Vyzrel som ponad koleso. Knihovníci mi naleteli a kráčali k dverám vedúcim von z hangáru. Nepresúvali sa tak rýchlo, ako by som chcel, niektorí sa podozrievavo obzerali okolo seba.

Chúľil som sa, aby ma nezbadali. Prstami som nahmatol sklíčko z plamenných okuliarov – už som mal len jedno – a váhavo som ho vytiahol. Bolo priezračné, len v strede malo červenú bodku.

Aktivované vyžarovalo superhorúci lúč energie, niečo ako laser. Mohol som ho namieriť na knihovníkov. Napokon, už niekoľkokrát sa ma pokúsili zabiť. Zaslúžili si to.